

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci žalobce **D. P.**, bytem K. 381/9, P., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2012, čj. KUOK 15070/2012, sp. zn. KÚOK/136088/2011/ODSH–SD/7471, ve věci přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2012, čj. KUOK 15070/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů motorových vozidel, sp. zn. SMOL/085305/2011/OARMV, čj. SMOL/178700/2011/OARMV/PD/Hyb ze dne 9. 11. 2011. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném do 31. 7. 2011, kterého se dopustil žalobce tím, že dne 12. 5. 2011 asi v 18:49 hodin na ulici Keplerova v Olomouci ve směru od

kruhového objezdu na křižovatce ulic Týnecká a Keplerova, v blízkosti přechodu pro chodce u vstupu na místní hřbitov překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci dopravním značením na 30 km/h, neboť řídil motorové vozidlo tov. zn. Volkswagen, registrační značky X rychlostí 56 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h, tak byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 53 km/h, tedy rychlost o 23 km/h vyšší, než jaká byla v měřeném úseku maximálně povolena. Tímto svým jednáním žalobce porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Za tento přestupek mu byla podle § 22 odst. 8 s přihlédnutím k § 12 odst. 1 zákona o přestupcích uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2.700 Kč. Současně mu byla podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích s odkazem na ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč s dobou splatnosti uložené pokuty a nákladů řízení do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce v žalobě uvedl, že byl zkrácen na svých právech napadeným rozhodnutím, a to jak přímo, tak i v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají nebo závazně určují jeho povinnosti. Správní orgán v rámci svého přezkumu rozhodnutí Magistrátu města Olomouce zcela nerespektoval zásadu presumpce neviny a zásadu *in dubio pro reo*, jelikož na základě provedeného dokazování zde nadále existovala důvodná pochybnost o tom, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání, z něhož byl správním orgánem uznán vinným. Správnímu orgánu je ze strany žalobce vyčítána ta skutečnost, že pouze vycházel z výpovědi policistů R. V. aj. Č. a vůbec nevzal v potaz to, že žalobce poukazoval na neviditelnost dopravního značení omezující rychlost na 30 km/h v důsledku silniční vegetace. V tomto rozsahu měl správní orgán provést doplňující důkazy. Odvolací orgán a stejně tak správní orgán prvního stupně nepovažovaly za nutné, aby ve spise existoval obrazový záznam z místa údajného přestupku, který by dokládal tu skutečnost, že na místě samém byla opravdu omezena nejvyšší povolená rychlost na 30 km/h, potažmo, který by dokládal to, že dopravní značení nebylo zakryto silniční vegetací. Samotná svědkyně Š. uvedla, že dopravní značka byla lehce přehlédnutelná. To, že správce komunikace nezajistí dostatečně viditelnost dopravního značení, nemůže jít na vrub žalobce. Pokud rozhodnutí správního orgánu významnou měrou zasahuje do práv žalobce (uložení pokuty a odebrání příslušného počtu bodů), tak je nezbytnou podmínkou, aby se správní orgány nespokojovaly pouze s konstatováním policistů při výkonu služby, že dopravní značení bylo viditelné, ale měla by být součástí spisu též obrazová dokumentace zobrazující dopravní značení z místa přestupku. Pokud takováto chybí, tak není možné bez jakýchkoliv pochybností uvést, že se žalobce dopustil přestupku. Přestože v řízení před správním orgánem policisté vystupovali jako svědci, není možné přehlédnout tu skutečnost, že policejní orgán je orgánem příslušným k vyřízení věci v blokovém řízení. Je zde tedy zcela evidentně paralela se správním orgánem, takže se v žádném případě nejedná o svědky v pravém slova smyslu. Hovořit tedy u policistů o věrohodnějším svědkovi než paní Š. je minimálně velice diskutabilní. Není pravdou, že by žalobce souhlasil se spácháním přestupku na místě samém. Kdyby tomu tak bylo, tak by nebylo potřeba konat správní řízení. Žalobce dále správnímu orgánu vytýkal to, že se vůbec nezabýval ani druhou a třetí námitkou žalobce směřující k otázce nebezpečnosti jednání pro společnost, popřípadě k otázce trestu. Žalobce v odvolání poukazoval na to, že správní orgán prvního stupně při ukládání trestů bral za přitěžující okolnost to, že přestupek měl být spáchán v

době, kdy se v místě přestupku dalo předpokládat, že se tu nachází větší množství osob. Nato žalobce argumentoval tím, že k činu popsanému v rozhodnutí mělo dojít v 18:49 hodin a že otvírací doba hřbitovů v Olomouci je do 19 hodin. S ohledem na tuto skutečnost v místě údajného přestupku v žádném případě nedalo předpokládat větší množství osob. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu neobsahuje žádnou zmínku o tom, jak se správní orgán vypořádal s touto námitkou žalobce. V tomto rozsahu je rozhodnutí odvolacího správního orgánu nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobní námitky jsou zcela totožné s námitkami, které žalobce uvedl ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu rozhodujícím v prvním stupni řízení. S těmito námitkami se žalovaný v rozhodnutí o odvolání zcela vypořádal a na odůvodnění svých závěrů, vyslovených v žalobou napadeném rozhodnutí, nadále setrvává. Žalovaný je přesvědčen, že spisový materiál správního orgánu prvního i druhého stupně dostatečně prokazuje, že žalobce svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona číslo 361/2000 Sb., čímž se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 9. 2. 2012 s přihlédnutím k právní úpravě ke dni spáchání přestupku, jak je uvedeno dále v rozsudku.

Ze správního spisu soud ve vztahu k žalobním námitkám zjistil z oznámení přestupku, že žalobce byl podezřelý z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., podle § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. tím, že při řízení porušil dovolenou rychlost v obci 30/56/53. Oznámení přestupku není žalobcem podepsáno a není zde uvedeno jeho vyjádření. Podle úředního záznamu ze dne 12. 5. 2011 mj. nstržm. R. V. sdělil žalobci, že porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a tím spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb. Poté bylo žalobci oznámeno, že mu bude udělena bloková pokuta ve výši 2.500 Kč. Jelikož žalobce nechtěl výše uvedený přestupek vyřešit na místě, přistoupil nstržm. R. V. k sepsání oznámení o přestupku. Po přečtení oznámení se do něj žalobce odmítl vyjádřit a podepsat jej. Proto byl úřední záznam spolu s oznámením, fotografií a ověřovacím listem měřicího zařízení postoupen k přijetí dalšího opatření. Žalobce s naměřenou rychlostí jízdy souhlasil, ale jak sám uvedl, chtěl tento přestupek, kterého litoval, řešit ve správním řízení. Bylo jasno, provoz byl mírný, v žádném případě nemohlo dojít k záměně vozidla. Vozidlo v době od změření až po zastavení na likvidačním stanovišti nikde nezastavilo. Podle automatického záznamu o přestupku odpovídají údaje v něm uvedené popisu přestupku v záhlaví rozsudku. Ověřovací list měl platnost do 30. 11. 2011. Aktuální stav bodového hodnocení žalobce byl k 25. 5. 2011 celkem 10 bodů. Příkazem ze dne 7. 7. 2011 byl žalobce uznán vinným ze spáchání v záhlaví uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta v částce 3.000 Kč. Proti příkazu podal právní zástupce žalobce blanketní odpor.

Podle vyjádření právního zástupce žalobce do protokolu o ústním jednání z obsahu spisu nevyplyvá, že by se mělo jednat o nepřehledný úsek a že by se mělo jednat o pozemní komunikaci, na které je omezena rychlost na 30 km/h a pokud taková rychlost je v předmětném úseku omezena na 30 km/h, tak ve spise chybí fotografie znázorňující dopravní značku, která rychlost omezuje, potažmo ze spisu není známo, jaká byla viditelnost řidiče na tuto dopravní značku. Pokud dopravní značka v uvedeném úseku byla, tak nebyla dostatečně viditelná pro řidiče. Proto se žalobce domnívá, že je v uvedeném úseku povolena rychlost 50 km/h a pokud mu bylo naměřeno 56 km/h, tolerance je 3 km/h a vezmeme poslední judikaturu Nejvyššího správního soudu, která počítá s tolerancí 2 až 3 km/h, tak nebyly naplněny formální znaky i materiální stránka přestupku, tj. nebezpečnost činu pro společnost. Z obsahu spisu kromě úředního záznamu není zřejmé, v jakých místech byla měřena rychlost vozidla a zda to tedy vůbec bylo v ulici Keplerova. Prozatím chybí důkaz o tom, že pokud se řidič dopustil přestupku, jednalo se právě o žalobce, oznámení o přestupku obsahuje pouze údaje, které si příslušníci Policie ČR mohli zjistit z jiných jim přístupných zdrojů - chybí zde fotografie řidičského oprávnění nebo nějakého jiného dokladu, který by prokazoval to, že v době uvedené ve výrokové větě byl opravdu žalobce zastaven Policií ČR. Právní zástupce žalobce žádal doplnění dokazování o výsledch spolujezdce žalobce, neboť by měl vypovídat k viditelnosti dopravní značky z pohledu řidiče.

Podle výpovědi nstržm. R. V. žalobce s přestupkem souhlasil, ale žádal oznámení do správního řízení. Na dotazy správního orgánu, zda vyzýval řidiče k předložení dokladů, svědek odpověděl, že ano, že na místě řidiče seděl žalobce, jeho totožnost byla řádně ověřena kontrolou předloženého řidičského průkazu a svědek se domníval, že předložil i občanský průkaz, byl i lustrován, proto nemohlo dojít k záměně jeho osoby. Na dotaz správního orgánu, zda zkontrolovali před započítím měření, zda je značka omezující rychlost na 30 km/h dobře viditelná, zda ji z pohledu řidiče například nezakrývala vegetace, svědek odpověděl, že ano, že to zkontrolovali a vše bylo v pořádku. Podle svědka byl ve vozidle přítomen spolujezdec. Na dotaz právního zástupce žalobce, proč nebyla udělána fotografie dopravního značení před započítím měření, svědek odpověděl, že tyto úkony nejsou povinni provádět.

Svědek nstržm. J. Č. vypověděl, jak proběhlo zaznamenání přestupku rychloměrem, který obsluhoval a potvrdil, že obě přední sedadla byla obsazena. Dále uvedl, že se jednalo o pravotočivou zatáčku z pohledu k likvidačnímu stanovišti, tedy ve směru jízdy měřeného vozidla a že za touto zatáčkou se nachází přechod pro chodce, a proto je zde rychlost omezena na 30 km/h. Současně na mapě vytištěné ze serveru mapy.cz vyznačil, kde bylo umístěno měřicí stanoviště a likvidační stanoviště a tento list podepsal.

Svědce E. Š. vypověděla, že po sdělení o překročení nejvyšší povolené rychlosti ona s žalobcem tvrdili, že jeli přiměřenou rychlostí kolem 50 km/h, ale příslušníci Policie ČR jim sdělili, že na tomto úseku je povolená rychlost pouze 30

km/h. Proto požádali příslušníky Policie ČR, aby jim ukázali omezení rychlosti, neboť si žádného nebyli vědomi. Když došli na místo samé, tak se jí zdála značka omezující rychlost z pohledu řidiče lehce přehlédnutelná. Na dotaz správního orgánu, zda si svědkyně všimla dopravní značky omezující rychlost v daném místě předtím, než je zastavila Policie ČR, svědkyně odpověděla, že rozhodně ne. Na dotaz správního zástupce žalobce, aby doplnila, co znamená „značka byla lehce přehlédnutelná“ svědkyně uvedla, že z pohledu příjíždějícího řidiče by tam tu značku nepředpokládala, není si jistá, že když přijíždí do zatáčky, že by tam měla očekávat značku. Na dotaz právního zástupce žalobce, zda tu značku zakrývala silniční vegetace, nějaké větve, svědkyně uvedla, že když se šli podívat, tak větve nebyly přes značku, ale domnívá se, že strom byl příliš blízko, značka by měla být před stromem. Není zde prostor, aby mohlo dojít ke zpomalení na 30 km/h. Když přijíždí z kruhového objezdu nebo sjíždí, není tam dostatečně dlouhá vzdálenost, aby tam došlo ke zpomalení, ve chvíli, kdy se blíží ke značce, tak by měla mít dostatečný čas na to, aby zpomalila, ve chvíli, kdy přijíždí a nevidí zřetelně značku, nemůže zpomalit na příkázanou nebo povolenou rychlost. Na dotaz právního zástupce žalobce, zda by mohla svědkyně uvést, jaký byl provoz v době zastavení policejní hlídkou, zda tam chodili nějakí chodci, popřípadě projížděla vozidla ve směru jejich jízdy či v protisměru, svědkyně uvedla, že pokud si pamatuje, tak tam nebyl nikdo, nulový pohyb. K otázce právního zástupce žalobce k vyjádření, zda se jedná o přehledný úsek, svědkyně uvedla, že se jedná o přehledný úsek a nerozumí tomu, proč je zde omezení na 30 km/h, ani by toto omezení nečekala, není zde žádná škola.

K podkladům rozhodnutí se žalobce vyjádřil tak, že s důkazy souhlasí a že má za to, že obsahem spisu není žádný takový důkaz, který by usvědčoval žalobce z toho, že spáchal přestupek, který je uveden v oznámení o zahájení správního řízení. Podle žalobce § 2 přestupkového zákona definuje povinnost tak, že přestupkem je pouze jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, které jsou uvedeny podrobně v zákoně a na něž příslušným paragrafem přestupkový orgán odkazuje. Vedle toho přestupkový zákon stanovuje materiální znak přestupku, a přestupkem je tak pouze zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Pokud jde o formální stránku přestupku, tak ve spise chybí fotografie dopravního značení z pohledu příjíždějících vozidel. Pokud § 73 odst. 1 přestupkového zákona hovoří o zásadě presumpce nevinu, je povinností přestupkového orgánu, popřípadě jiných subjektů, které přestupkový orgán k prokázání viny používá, aby místo přestupku bylo zdokumentováno tak, aby přestupkový orgán mohl bez jakýchkoliv pochybností vyslovit vinu podezřelého. Z provedeného dokazování vyplývá (výslech svědkyně Š.), že v době, který přestupkový orgán označil za dobu, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, dopravní značka omezující rychlost na 30 km/h nebyla pro příjíždějícího řidiče dostatečně viditelná v důsledku silniční vegetace a v důsledku této skutečnosti považuje za stěžejní, aby správní orgán prokázal, v jakém stavu se nacházela dopravní značka v době spáchání přestupku. Pokud tato skutečnost nebude prokázána, podle žalobce zde nebude nade vší pochybnost prokázáno, že se žalobce dopustil jednání, z něhož je podezřelý. Vychází z toho, že přestupkovému orgánu se prozatím nepodařilo prokázat, že by žalobce měl možnost reagovat na dopravní značku na ulici Keplerova a z toho důvodu se důvodně domníval, že v předmětném úseku je povolena rychlost 50 km/h. Výrobce měřicího zařízení předpokládá odchylku přesnosti měření až 3 km/h. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 5

As 104/2008) platí, že materiální znak přestupku nemusí být naplněn za stavu, kdy ze strany řidiče dojde k překročení povolené rychlosti o 2 - 3 km/h. Při aplikaci tohoto judikátu je povinností přestupkového orgánu rozhodnout o zastavení řízení, a to s ohledem na skutečnost, že v předmětné věci není naplněn materiální znak přestupku. Samotná svědkyně Š. uvedla, že okolo 18:50 hodin dne 12. 5. 2011 na ulici Keplerova nebyl žádný provoz, přes pozemní komunikaci nepřecházeli žádní chodci a k úseku pozemní komunikace se vyjádřila tak, že se jednalo o přehledný úsek. Všechny tyto skutečnosti je nutné zohlednit a tudíž vydat tomu odpovídající rozhodnutí.

V rozhodnutí správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že je bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobce shora uvedeného přestupku dopustil a že o porušení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a naplnění skutkové podstaty přestupku nemá správní orgán důvodné pochybnosti. K námitce nenaplnění materiálního znaku přestupku správní orgán uvedl, že rychlou jízdou byla zcela jistě ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a to již samotným překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Správní orgán prvního stupně nepřisvědčil názoru právního zástupce žalobce, že vzhledem k tomu, že jednáním žalobce nedošlo k poruše (tedy například k dopravní nehodě), nedošlo k ohrožení bezpečnosti provozu. Navíc všechny přestupky spáchané porušením rychlostí jsou v zákoně konstruovány jako delikty ohrožovací, nikoliv poruchové, kdy k naplnění skutkové podstaty přestupku stačí „pouhé“ překročení rychlosti, aniž by bylo zákonem vyžadováno způsobení následku spočívajícího v reálné poruše zájmu chráněného zákonem. Skutečnost, že jednáním obviněného žalobce k reálné poruše nedošlo, je pouze polehčující okolností, nikoliv okolností, která jej může zprostit odpovědnosti za přestupek. Naplnění materiálního znaku přestupku je nutné vždy posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti případu. V tomto případě měl správní orgán za to, že k naplnění materiálního znaku přestupku (tedy ohrožení zájmu chráněného zákonem) došlo, neboť obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 23 km/h v obci (po zvážení možné odchylky měření), v blízkosti přechodu pro chodce u vstupu na místní hřbitov, kde nelze důvodně vyloučit výskyt chodců ani v podvečerních hodinách - tedy ani v případě, kdyby se jednalo o úsek s omezením rychlosti na 30 km/h, ale byla by zde povolena rychlost 50 km/h, by se již nejednalo o bagatelní překročení rychlosti, jakkoli by provoz v době spáchání přestupku byl minimální. V případě, který řešil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, sp. zn. 5 As 104/2008, se jednalo o překročení nejvyšší povolené rychlosti na rovném a přehledném úseku komunikace v místech těsně před koncem obce, tedy nikoli přímo v městské aglomeraci, v blízkosti přechodu pro chodce. V tomto rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že samotná skutečnost, že řidič vozidla v provozu na pozemní komunikaci překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo dopravní značkou, nicméně rychlost jeho jízdy se hranici nejvyšší dovolené rychlosti blížila, sama o sobě nepostačuje pro závěr o tom, zda byla či nebyla naplněna materiální stránka přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, měla by však vést správní orgán k tomu, aby na materiální stránku tohoto jednání zaměřil svou pozornost, neboť je třeba posoudit, zda zde nejsou další pro věc relevantní okolnosti, které by teprve ve svém souhrnu takový závěr odůvodňovaly. Také proto se správní orgán na materiální stránku jednání žalobce důkladně zaměřil. K překročení rychlosti navíc došlo v poměrně nepřehledném úseku pozemní komunikace. Z výpovědi svědků příslušníků

Policie ČR shodně vyplynulo, že se v místě měření jedná o pravotočivou zatáčku z pohledu k likvidačnímu stanovišti, tedy ve směru jízdy měřeného vozidla, když za touto zatáčkou se nachází přechod pro chodce. Svědkyně Š. sice uvedla, že se jedná o přehledný úsek, a tudíž nerozumí tomu, proč je zde omezení na 30 km/h, ani by toto omezení nečekala, není zde totiž žádná škola, zároveň ale uvedla, že z pohledu příjezdějího řidiče by tam značku nepředpokládala, není si totiž jistá, že když přijíždí do zatáčky, že by tam měla očekávat značku. Dále svědkyně vyjádřila svůj pocit, že v daném místě není prostor, aby mohlo dojít ke zpomalení na 30 km/h, neboť zde není dostatečně dlouhá vzdálenost, aby tam došlo ke zpomalení, neboť ve chvíli, kdy přijíždí a nevidí zřetelně značku, nemůže zpomalit na příkázanou nebo povolenou rychlost. Svědkyně Š. si tak ve své svědecké výpovědi sama odporuje a tvrzení o bezproblémové přehlednosti daného úseku tak správní orgán vyhodnotil jako nevěrohodné a účelové. Správnímu orgánu je navíc z jeho úřední činnosti a z vlastní místní znalosti známo, že se v místě spáchání přestupku skutečně jedná o zatáčku, kde v případě jízdy od kruhového objezdu zeď hřbitova brání ve výhledu na přechod pro chodce. Z výše popsaných okolností případu správní orgán usuzuje, že k naplnění materiálního znaku přestupku došlo a žalobce se tak svým jednáním přestupku dopustil. Okolnosti, které právní zástupce žalobce ve svém vyjádření uvedl (minimální provoz v době spáchání přestupku, nezpůsobení dopravní nehody), tak podle názoru správního orgánu mohou pouze snížit míru ohrožení zájmu chráněného zákonem a správní orgán k těmto okolnostem přihlédl při stanovení výše sankce jako k polehčujícím okolnostem. K dřívějšímu tvrzení právního zástupce žalobce, že z přestupkového spisu nevyplývá, že by se mělo jednat o pozemní komunikaci, na které je omezena rychlost na 30 km/h, v jakých místech byla měřena rychlost vozidla a zda to tedy vůbec bylo v ulici Keplerova a chybí také důkaz o tom, že pokud se řidič dopustil přestupku, jednalo se právě o žalobce, správní orgán uvedl, že v řízení bylo bez důvodných pochybností výsledky všech tří svědků prokázáno, že předmětné vozidlo v danou chvíli opravdu řídil žalobce, ke spáchání přestupku došlo na ulici Keplerova v Olomouci ve směru od kruhového objezdu na křižovatce ulic Týnecká a Keplerova, v blízkosti přechodu pro chodce u vstupu na místní hřbitov a že v místě spáchání přestupku je rychlost omezena dopravním značením na 30 km/h. Posledně uvedená skutečnost je správnímu orgánu navíc známa i z jeho úřední činnosti a z vlastní místní znalosti. Tyto okolnosti také v dalším průběhu řízení právní zástupce žalobce již nenamítal. Podstatnější rozpor správní orgán shledal v rozdílných tvrzeních právního zástupce žalobce spolu se svědkyní Š. a příslušníky Policie ČR ohledně viditelnosti dopravní značky B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „30“ na ulici Keplerova v Olomouci ve směru od kruhového objezdu na křižovatce ulic Týnecká a Keplerova v blízkosti přechodu pro chodce u vstupu na místní hřbitov. Svědci - zasahující příslušníci Policie ČR při podání svědecké výpovědi shodně uvedli, že před započítím měření zkontrolovali, zda je značka omezující rychlost na 30 km/h dobře viditelná, zda ji z pohledu řidiče např. nezakrývá vegetace, vše bylo v pořádku, respektive že v době, kdy bylo prováděno měření, byla značka čitelná, ničím nezakrytá a tedy platná. K námitce právního zástupce žalobce, že ve spise chybí fotografie dopravního značení z pohledu příjezdějících vozidel a tedy je povinností přestupkového orgánu, aby místo přestupku bylo zdokumentováno tak, aby přestupkový orgán mohl bez jakýchkoliv pochybností vyslovit vinu podezřelého, správní orgán uvedl, že podle mínění právního zástupce z výsledku svědkyně Š. vyplývá, že v době, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, dopravní značka omezující rychlost na 30 km/h nebyla pro příjezdějího řidiče dostatečně viditelná v důsledku silniční vegetace. Svědkyně Š.

ovšem při podání svědecké výpovědi na dotaz správního orgánu mj. uvedla, že si dopravní značky omezující rychlost v daném místě před zastavením příslušníky Policie ČR rozhodně nevšimla, ačkoli viditelnost byla dobrá. Na dotaz právního zástupce žalobce svědkyně upřesnila, že když se (po spáchání přestupku), šli s žalobcem podívat na předmětnou značku, tak ji nezakrývala silniční vegetace, žádné větve nebyly přes značku, ale domnívá se, že strom je příliš blízko, značka by měla být před stromem. Správní orgán v tomto případě plně respektoval ústavní zásadu vázanosti výkonu veřejné moci zákonem, respektive zásadu existence zákonného základu pro ukládání povinností, stejně jako zásadu tzv. materiální pravdy, kdy podle § 3 správního řádu postupují správní orgány tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zásadu materiální pravdy také významně koriguje zásada tzv. procesní ekonomie. V tomto případě však ani takto úžeji formulovaná zásada materiální pravdy nezabránila správnímu orgánu, aby opatřil z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjišťoval všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejných zájmů a zjistil i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Aniž by bylo nutné mít ve spise fotografii předmětného dopravního značení z pohledu přijíždějících vozidel v okamžiku spáchání přestupku, se jako pravděpodobnější správnímu orgánu jeví shodné tvrzení zasahujících příslušníků Policie ČR. Tvrzení právního zástupce žalobce hodnotí správní orgán jako účelové mimo jiné proto, že není pravda, že z výsledku svědkyně Š. vyplývá, že v době, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, dopravní značka omezující rychlost na 30 km/h nebyla pro přijíždějící řidiče dostatečně viditelná v důsledku silniční vegetace a ani v oznámení přestupku sepsaném dne 12. 5. 2011 na místě spáchání přestupku se žalobce k případné ztížené viditelnosti svislé dopravní značky B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „30“ nijak nevyjádřil. Svědkyně Š. mimo jiné uvedla, že si dopravní značky omezující rychlost v daném místě před zastavením příslušníky Policie ČR rozhodně nevšimla. Na dotaz právního zástupce žalobce svědkyně upřesnila, že když se šli s žalobcem podívat na předmětnou značku, tak ji nezakrývala silniční vegetace, žádné větve nebyly přes značku, ale domnívá se, že strom je příliš blízko, značka by měla být před stromem. Nadto je správnímu orgánu z jeho úřední činnosti a z vlastní místní znalosti známo, že svislou dopravní značku B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „30“ na ulici Keplerova v Olomouci ve směru od kruhového objezdu na křižovatce ulic Týnecká a Keplerova v blízkosti přechodu pro chodce u vstupu na místní hřbitov ani žádná vegetace zakrývat nemůže, neboť v blízkosti dopravní značky B 20a „nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „30“ na ulici Keplerova v Olomouci se v travnatém pásu mezi touto pozemní komunikací a zdí hřbitova žádné stromy ani keře nenachází. Nejbližší stromy rostou až na místním hřbitově a jejich větve v žádném případě nemohou zakrývat předmětné dopravní značení. Z vyjádření právního zástupce obviněného i svědkyně Š. navíc vyplývá, že si předmětného dopravního značení vůbec nevšimli mimo jiné patrně proto, že by je zde nečekali a skutečnost, že žalobce při řízení vozidla dostatečně nesledoval mimo jiné dopravní značení, ho jistě nemůže zbavit odpovědnosti za přestupek. Takto mohl správní orgán konstatovat, že v řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že předmětná dopravní značka byla na uvedeném místě v době spáchání přestupku viditelná a žalobce tak měl povinnost ji respektovat. Při svém rozhodování při ukládání sankce za uvedené přestupkové jednání a při určení její výměry bral správní orgán v úvahu veškeré polehčující i přitěžující okolnosti, které úzce souvisejí se skutkem. V první řadě se jednalo o skutečnosti, které jsou

příkladem uvedeny v § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Hodnotil tedy zejména důležitost pravidel silničního provozu, která žalobce nerespektoval, kdy se v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti jedná o velmi závažné porušení zákona. Přihlédl k míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy žalobce jel s vozidlem rychlostí blízkou se spodní hranici hodnoty rychlosti nutné k naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku, což bylo hodnoceno jako polehčující okolnost, jakkoliv v žádném případě nešlo o zanedbatelné překročení rychlosti. V daném případě byl přestupek spáchán konáním, a to formou nedbalostního porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, neboť obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, což správní orgán posoudil také ve prospěch žalobce. Správní orgán vzal v potaz také charakteristiku místa, kde k přestupku došlo, kdy se jednalo o nepřehlednou pozemní komunikaci v obci, v blízkosti přechodu pro chodce a místního hřbitova. V této souvislosti však správní orgán zohlednil tu skutečnost, že přestupek byl spáchán před sedmou hodinou večerní, když byl pohyb osob na pozemní komunikaci minimální. Proto správní orgán k této skutečnosti přihlédl jako k polehčující a zejména s ohledem na tuto skutečnost snížil původně uloženou pokutu ze 3.000 Kč na 2.700 Kč. Dále se správní orgán zabýval reálnými možnými následky jednání přestupce, kdy jako polehčující okolnost uznává, že v důsledku přestupku nevznikla žádná hmotná škoda a rovněž nedošlo k přímému ohrožení života či zdraví žalobce nebo dalších osob. Díky tomu lze přestupek posuzovat méně přísně. Nepřímo však žalobce ohrožoval životy ostatních účastníků provozu, když jel v daném místě o tolik rychleji, než měl. Správní orgán dále přihlédl k osobě řidiče, kdy v jeho neprospěch přihlédl ke skutečnosti, že se v poslední době dopustil celé řady přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a to včetně přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jak správní orgán zjistil lustrací v jeho evidenční kartě řidiče. Jako k polehčující okolnosti správní orgán přihlédl k době, po kterou je žalobce držitelem řidičského oprávnění. Po zvážení všech výše uvedených skutečností považoval správní orgán za přiměřené uložení sankce pokuty ve spodní polovině zákonem stanoveného rozpětí, blíže jeho spodní hranici. Takto stanovenou sankci považuje správní orgán za přiměřenou, odůvodněnou a zcela respektující § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. (Podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích, ve znění účinném v době spáchání přestupku, lze za předmětný přestupek uložit pokutu od 2.500 Kč do 5.000 Kč).

V odvolání žalobce brojil proti tomu, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávného skutkového stavu, z neúplně provedeného dokazování, tj. trpí vadou řízení, která může mít vliv na rozhodnutí ve věci a že rozhodnutí odporuje hmotnému právu. Přestože přestupkové řízení je ovládáno zásadou presumpce neviny a zásadou *in dubio pro reo*, správní orgán toto nerespektoval a rozhodl na podkladě neúplných a zkreslených podkladů. Přestože pan R. V. a pan J. Č. v řízení vystupovali v postavení svědků, není možné přehlédnout tu skutečnost, že v daném řízení prakticky zastupovali stát, resp. v daném řízení jako příslušníci policejního orgánu zastupují *de facto* stejný orgán, jenž v předmětném řízení rozhoduje. Jde o obdobu, jako má policejní orgán v trestním řízení. Z toho důvodu žalobce nevidí důvod, proč by jejich výpověď měla před správním orgánem být hodnocena jako věrohodnější důkaz než jakýkoliv jiný důkaz. A i s ohledem na tuto skutečnost musí být v řízení prokázáno, že přes dopravní značku nebyla silniční vegetace,

nepostačuje jen nějaké svědectví policistů, kteří neprovedli řádně svoji práci a nezdokumentovali to. Zřejmě policisté věděli, proč tak neučinili, jelikož by bylo prokázáno, že dopravní značení nešlo vidět. Jejich výpověď nemůže nahrazovat to, že správní orgán musí mít dostatečně zdokumentováno místo údajného spáchání přestupku, aby byla nade vší pochybnost prokázána vina obviněného. Správní orgán je povinen předložit fotografii dopravního značení, jímž je omezena rychlost vozidel v místě měření. Pokud správní orgán uznává obviněného vinným z přestupku, tak je povinen v případě námitek obviněného na nedostatečnou viditelnost na dopravní značku předložit fotografii, která bude prokazovat, že dopravní značka musela být pro přijíždějící řidiče viditelná. Pokud takováto fotografie chybí, tak chybí základní usvědčující důkaz. V souladu s výše uvedenou zásadou nemá správní orgán jinou možnost než řízení vůči obviněnému zastavit. Samotná svědkyně Eva Š. potvrdila to, že dopravní značka byla lehce přehlédnutelná. Žalobce tvrdí, že v důsledku silniční vegetace nemohl z místa řidiče na dopravní značku vidět, a z toho důvodu se domníval, že v místě měření je nejvýše povolená rychlost 50 km/h. Pokud mu byla naměřena rychlost 56 km/h, při aplikaci ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dojdeme k závěru, že v daném případě nebyl naplněn materiální znak přestupku, tj. nebezpečnost činu pro společnost. Pokud správní orgán upozorňuje na to, že v místě omezené rychlosti se nachází hřbitov, kde lze očekávat zvýšený výskyt lidí, tak k tomu je potřeba dodat, že k údajnému přestupku mělo dojít kolem devatenácté hodiny, přičemž je obecně známo, že v měsíci květnu končí otevírací doba všech hřbitovů v Olomouci v 19 hodin. S ohledem na tuto skutečnost se dá předpokládat, že v uvedenou dobu se v inkriminovaném místě nemohlo zdržovat větší množství lidí, o němž hovoří správní orgán.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ve zjištěném skutkovém stavu neshledal jakékoliv pochybnosti, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy vycházející z § 3 s přihlédnutím k § 50 a § 51 správního řádu a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a své rozhodnutí opřel o provedené důkazy. Žalovaný se ztotožnil se skutkovým i právním závěrem prvoinstančního správního orgánu uvedeného v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí, kdy vzal za podklad svého rozhodnutí záznam z radarového měření a svědecké výpovědi zakročujících příslušníků Policie ČR, a to ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady jimi pořízenými, tj. oznámením přestupku sepsaného na místě jeho zjištění, s nímž byl žalobce na místě seznámen, aniž by se k tomuto písemně vyjádřil a tento podepsal a úředním záznamem kontrolujícího policisty V., dokumentující stav a okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán. Na podkladě uvedeného bylo pak možno dospět k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z daného jednání, když na základě uceleného řetězce „přímých i nepřímých“ důkazů tyto tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Vzhledem k tomu, že výpovědi obou policistů jsou konzistentní a ve vzájemném souladu, lze přisvědčit závěru prvostupňového správního orgánu, že jejich výpovědi jsou zcela věrohodné. Z obsahu spisu nebylo prokázáno, že by policisté postupovali vůči obviněnému zaujatě, ostatně ani on sám si na jejich jednání nestěžoval. K osobě policisty, a tím i věrohodnosti jeho výpovědi, žalovaný dodal, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod

osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil, což mimo jiné bylo judikováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114, publikovaného na www.nssoud.cz. Proto pak i žalobcem zpochybňované svědecké výpovědi ke zjištěnému stavu liché. Stejně tak i žalobcovo tvrzení, že příslušníci policejního orgánu zastupují de facto stejný orgán, jenž v předmětném řízení rozhoduje, je k projednávané věci irelevantní. V návaznosti na uvedené tak žalovaný ani nepřisvědčil námitce žalobce, že dopravní značka omezující rychlost v měřeném úseku byla pro žalobce jakožto řidiče měřeného vozidla nedostatečně viditelná z důvodu zakrytí silniční vegetací, když byl prokázán opak. V tomto ohledu se tak ani nelze ztotožnit s tvrzením žalobce, že správní orgán je povinen předložit fotografii dopravního značení, která bude prokazovat, že dopravní značka musela být pro přijíždějící řidiče viditelná. Pokud takováto fotografie chybí, tak chybí základní usvědčující důkaz. Naopak odvolací správní orgán je toho názoru, že předkládaná pochybnost byla odstraněna na podkladě provedených důkazů, a to svědeckými výpověďmi obou policistů, kteří se ve své výpovědi shodli v rozhodné skutečnosti, že dopravní značka byla v době měření čistá, nezakrytá, nepoškozená a tak zjevně viditelná. Jak při vyplynulo přímo ze samotné výpovědi svědka V., tento ve vazbě na otázku správního orgánu: „Zkontrolovali jste před započítím měření, zda je značka omezující rychlost na 30 km/h dobře viditelná, zda ji z pohledu řidiče například nezakrýval vegetace?“, odpověděl: „Ano, zkontrolovali, vše bylo v pořádku“. V tomto duchu byla učiněna i výpověď svědka Č., který uvedl, že v době, kdy bylo prováděno měření, byla značka čitelná, ničím nezakrytá a tedy platná. Žalovaný vyslovil názor, že absence fotografie zaznamenávající dopravní značku, a to i obecně, nemůže sama o sobě ještě vyloučit průkaznost objektivního stavu, který byl zjištěn na základě jiných provedených důkazů, tedy tak jako v posuzovaném případě svědeckými výpověďmi. V tomto ohledu považoval žalovaný za žádoucí zdůraznit, že všechny rozhodné skutečnosti a důkazy byly hodnoceny jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, přičemž v tomto komplexním posouzení byla shledána shoda vyvracející obhajobu žalobce. Nelze ani přehlédnout fakt, že žalobce na místě policejní kontroly danou skutečnost nenamítal, naopak, jak bylo zjištěno ze samotné výpovědi svědka V., který provedl zastavení vozidla žalobce a jeho následnou kontrolu poté, co byl tento změřen radarovým zařízením, řidič s přestupkem na místě souhlasil, ale žádal oznámení do správního řízení. Uvedené bylo i dokumentováno v úředním záznamu sepsaném svědkem V. v den zjištění přestupku. S ohledem na uvedené tedy nelze souhlasit s vyjádřením žalobce, že nepostačuje jen „nějaké“ svědectví policistů, kteří neprovedli řádně svoji práci, které dále okomentoval tím, že policisté zřejmě věděli, proč tak neučinili. Takové tvrzení žalovaný považuje za čistě spekulativní a ničím nepodložené. Naopak, policejní orgán doložil záznam z radarového měřidla jako stěžejní důkaz prokazující protiprávní jednání žalobce. Jak je z úřední činnosti žalovaného známo, není obvyklé ani není vyžadováno pořízení fotografie dopravní značky v případech, kdy je místní úpravou provozu na pozemních komunikacích nejvyšší dovolená rychlost snížena, když právě měření v takto disponovaných místech existenci dopravní značky předpokládá, a to o to více, když tato skutečnost nebyla na místě přestupku nějak zpochybňována, tak jako v posuzovaném případě. V případě svědecké výpovědi E. Š. jakožto spolujezdkyně z vozidla žalobce, která uvedla, že dopravní značka byla lehce přehlédnutelná, nelze opomenout tu skutečnost, že její hodnocení vychází z místa spolujezdce a nikoliv řidiče, tedy z jiných výhledových podmínek a současně je

nutno vzít v potaz i to, že její soustředěnost na jízdu je odlišná od řidiče, od kterého se očekává, že tento se bude plně věnovat řízení vozidla a sledovat situaci v silničním provozu, tedy včetně dopravního značení. Tudiž vnímání svědkyně z místa spolujezdce jedoucího vozidla v daném místě a čase tak bylo ovlivněno okolnostmi majícími bezesporu vliv na objektivní posouzení stavu věci. Taktéž samotné vyjádření svědkyně Š., že značka omezující rychlost byla z pohledu řidiče lehce přehlédnutelná, tak nemá ve zjištěném oporu, když uvedené je založeno jen na nějakém subjektivním vnímání a domněnce svědkyně. Naopak na otázku správního orgánu, jestli tu značku zakrývala silniční vegetace, nějaké větve, jmenovaná svědkyně vypověděla, že když se šli podívat, tak větve nebyly přes značku, ale domnívá se, že strom je příliš blízko a že značka by měla být před stromem. Uvedené tedy jen podporuje svědecké výpovědi obou policistů s tím, že značka nebyla v době měření ničím zakryta. Proto za zjištěného stavu, o němž nemá žalovaný pochyb, by bylo již bezpředmětné se dále vyjadřovat k žalobcem nastíněné variantě a hodnocení stavu, kdyby v důsledku silniční vegetace žalobce nemohl z místa řidiče na dopravní značení vidět a mohl se tak tedy domnívat, že v místě měření nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, když byl prokázán opak. Na základě zjištěných skutečností je žalovaný přesvědčen, že předložené podklady pro rozhodnutí objasňují skutečný stav věci a spolehlivě prokazují, že žalobce porušil povinnost účastníka provozu na pozemních komunikacích vyplývající z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, když jako řidič motorového vozidla jel v obci, kde byla nejvyšší dovolená rychlost snížena dopravní značkou B 20a na 30 km/h objektivně zjištěnou rychlostí 53 km/h, čímž takto překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci od 23 km/h a dopustil se tak přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, tedy jak je uvedeno v prvoinstančním rozhodnutí a není třeba dalších úkonů. Žalovaný neshledal zákonné důvody, pro které by napadené rozhodnutí, doplnil, změnil nebo zrušil.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.*

Předně soud konstatuje, že skutková podstata přestupku stále existuje podle účinné právní úpravy i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích. Odpovědnost za přestupek do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí nezanikla.

O tom, že žalobce jel rychlostí 56 km/h v souzené věci není spor; spor byl veden o tom, zda žalobce naplnil veškeré znaky přestupku shora specifikovaného.

Obligatními znaky přestupku jsou naplnění konkrétní skutkové podstaty souzeného přestupku, tj. překročení povolené rychlosti (což je nesporné), objekt (porušení právem chráněného zájmu), objektivní stránka (příčina, jednání a příčinná souvislost), subjekt (pachatel), subjektivní stránka (zavinění). Přitom zde nesmí

nastat okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze apod.). Formální stránku (popsané znaky přestupku v zákoně) doplňuje stránka materiální (společenská škodlivost jednání).

V souzené věci žalobce namítal, že neviděl a ani nebyla vidět dopravní značka o povolené rychlosti. Toto tvrzení však vyvrátila nejen výpověď policistů, ale i výpověď svědkyně E. Š. („když se šli podívat, větve nebyly přes značku“, „jedná se o přehledný úsek“), nadto žalobce i svědkyně po zjištění přestupku se šli na značku podívat a poté již nenamítali, že tam nebyla.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, čj. 8 As 34/2012-35, www.nssoud.cz, „...správní orgány musí prokázat i druhý znak nevědomé nedbalosti, tedy musí zjistit, zda pachatel vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že porušuje zákonem stanovenou povinnost. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možné, nikoli reálné znalosti. Ta se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem.“

V souvislosti s prokázáním nevědomé nedbalosti se soud zabýval také tím, zda žalobce zachoval potřebnou míru opatrnosti. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 183 - 184). Žalobce však nezachoval potřebnou míru opatrnosti, protože bez racionálního důvodu nevěnoval dostatečnou pozornost řízení a značky si podle svého tvrzení nevšiml. Žalobce (pokud značku neviděl), měl věnovat pozornost řízení a značku vidět a řídit se jí a s ohledem na místní poměry měl z okolností předpokládat omezení rychlosti. Proto se jednalo na straně žalobce o nedbalostní zavinění.

Žalovaný ve svých napadených rozhodnutích k námitkám žalobce podal vyčerpávající a úplný výklad, se kterým se soud ztotožnil.

V této souvislosti soud poukazuje rovněž na materiální pojetí v moderní právní nauce i rozhodovací činnosti soudů, funkční (teleologický) výklad a ze širokého spektra judikatury správních soudů zdejší soud odkazuje mj. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, čj. 1 As 73/2009-78, podle kterého *řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku podle smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr*; nebo ze dne 20. 3. 2013, čj. 1 As 183/2012-50, č. ve Sb. NSS 2855/2013, podle kterého *přijede-li řidič do obce po pozemní komunikaci, která není osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec“, neznamená to, že by nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích*. Oba rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz.

K námitce žalobce o nepřípustnosti hodnocení jako menší věrohodnosti výpovědi svědkyně Š. soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale

judikuje k věrohodnosti výpovědi policistů, že zásadně se jejich výpovědi považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011–70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti;* v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114, *policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek čj. 4 As 19/2007-114). To vyplývá ze zásady presumpce neviny. Jejím nutným důsledkem je také fakt, že pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt (byť taková krystalicky čistá situace bude v praxi nastávat zřídka). Věřodnost obrany obviněného ovšem mohou snížit nejen důkazy provedené, ale i takové, jejichž provedení odmítl umožnit (srov. výše citovaný rozsudek čj. 7 As 102/2010-86).

Zdejší soud judikoval k věrohodnosti svědeckých výpovědí osob blízkých či jinak spojených s účastníkem řízení ve svém rozsudku ve věci sp. zn. 76 A 13/2011, že nelze pouze na základě svědecké výpovědi takových zaujatých osob, i s ohledem na jejich motivaci, postavit najisto a rozhodnout o vině za správní delikt (dosud nerozhodnuto o kasační stížnosti). To platí zásadně obdobně i pro opačné situace.

K námitce žalobce k dokazování skutkového stavu, že policisté měli zadokumentovat stav dopravního značení, soud této připomínce přitakává, avšak s ohledem na již vyslovené závěry nejde o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího správního řízení. Ostatně, dopravní značení pro posílení své argumentace mohl např. mobilním telefonem zadokumentovat i žalobce nebo jeho spolujezdkyně, otázkou je, proč tak neučinili.

K námitce nepřezkoumatelnosti soud pro doplnění dodává, že všechny odvolací námitky správní orgán zodpověděl, a to včetně otázek týkajících se materiálního znaku přestupku. K tomu soud doplňuje, že žalobce překročil povolenou rychlost o 57 %, což není nijak zanedbatelné, nejde o marginální porušení

povoleného rychlostního limitu. V takovém případě nelze vůbec hovořit o nenaplnění materiálního znaku přestupku. I doba spáchání přestupku spadá ještě do otvírací doby hřbitova, takže ani zde nelze hovořit o nenaplnění materiálního znaku přestupku. K otázce trestu žalobce v odvolání ničeho nenamítal, námitky nepřezkoumatelnosti jsou tudíž nedůvodné.

Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 18. 12. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně